

Nr 297

Av herr Johansson i Västervik, om inrättande av en assistentbefattning vid arbetsförmedlingen i Västervik.

Under det senaste decenniet har frågan om de partiellt arbetsförs problem alltmer kommit i förgrunden, och från alla håll i vårt samhälle understrykes vikten av att denna grupp av medborgare inlemmas i produktionen. Steg för steg har också arbetsvårdsverksamheten effektiviserats, bl. a. efter förslag av den kommitté, som dåvarande socialministern Möller bemyndigades tillsätta genom beslut av Kungl. Maj:t den 15 oktober 1943 och som sedan avgav fem betänkanden i fråga om de partiellt arbetsföra. Genom olika arbetsvårdsåtgärder, såsom arbetsträning, yrkesutbildning, omskolning, näringshjälp eller arbetsplacering, har man numera möjlighet att underlätta för de arbetshindrade att erhålla utkomst genom egen arbetsinsats i stället för att såsom tidigare vara hänvisade till socialvården. Även ur social-etisk synvinkel är en effektiv arbetsvård icke oväsentlig, vilket kanske även årets riksdag får anledning understryka vid behandlingen av i statsverkspropositionen framlagda förslag om utvidgning av arbetsvårdsverksamheten till att omfatta jämväl ensamstående kvinnor. Man torde också ha att räkna med en ytterligare belastning av arbetsvårdsorganen, sedan den nya sjukförsäkringslagen nu trätt i kraft och de allmänna sjukkassorna i samarbete med berörda myndigheter kommer att föreslå lämpliga arbetsvårdsåtgärder i vissa fall.

För att handlägga ärenden angående arbetsvård har vid landets samtliga länsarbetsnämnder inrättats s. k. arbetsvårdsexpeditioner, vilka i några län sedermera förstärkts genom placering av särskilda arbetsvårdsassistenter vid sex större arbetsförmedlingskontor. Sålunda finnes dylika befattningar inrättade vid kontoren i Norrköping, Hälsingborg, Sundsvall, Uddevalla, Vänersborg samt Västervik. Samtliga befattningshavare förestår arbetsvårdsexpeditionerna vid resp. kontor. I samtliga fall — med undantag av Västervik — är befattningshavarna inplacerade i lönegrad Ca(Ce) 19. Västervikstjänsten däremot, som inrättades den 1 juli 1952, har av någon anledning kommit att placeras i lönegrad Ce 16, vilket från början anförts vara ett provisorium. Emellertid synes något förslag om anpassning av tjänsten i fråga till den lönegradsplacering, som fastställts för övriga fem tjänster med motsvarande arbetsuppgifter, icke ha medtagits i årets statsverksproposition. De med västervikstjänsten förenade arbetsuppgifterna måste dock anses vara av så kvalificerad natur, att en justering av löne-

gradsplaceringen förr eller senare är ofrånkomlig. Sålunda åligger befattningshavaren att inom Kalmar läns norra landstingsområde handlägga samtliga arbetsvårdsärenden i samråd med olika myndigheter. Detta innebär överläggningar med sjukvårds- och fångvårdsinstitutioner av skilda slag samt i frågor av ekonomisk art i samband med verksamheten förhandlingar med såväl statliga som kommunala myndigheter ute i länet, varvid en icke obetydlig reseverksamhet är av nöden. Observeras bör i detta sammanhang att även landstingets kansli är förlagt till Västervik. Dessutom har befattningshavaren till uppgift att bistå de olika arbetsförmedlingskontoren i norra länsdelen i all verksamhet, som rör de partiellt arbetslösa. Om man därvid framhåller, att den tunga industrien måste anses dominera näringslivet, är det ofrånkomligt att en effektiv arbetsvårdsverksamhet är erforderlig, därest man i största möjliga utsträckning skall kunna eliminera de skador, som ofta drabbar de sysselsatta inom denna näringsgren. Genom täta ombyten på tjänsten i Västervik — vilket näppeligen kan undvikas med nuvarande lönesättning — kan till nackdel för såväl individ som samhälle den önskade effektiviteten icke uppnås eller bevaras. Med hänsyn till de ovan angivna kvalificerade arbetsuppgifterna synes det enligt min mening icke motiverat med den lägre lönegradsplaceringen för tjänsten i Västervik, utan bör densamma i lönegradshänseende sättas i paritet med de övriga fem arbetsvårdstjänsterna med motsvarande självständiga tjänsteåligganden. Detta måste betraktas såsom ett rimligt rättvisekrav icke minst om man tager i betraktande, att arbetsvårdstjänsterna hos länsarbetsnämnderna i övrigt huvudsakligen är placerade i lönegraderna 19 och 22, i tre fall t. o. m. i lönegrad 25.

Under åberopande av vad jag ovan anfört får jag härmed föreslå riksdagen,

att under femte huvudtiteln hos arbetsmarknadsstyrelsen och den offentliga arbetsförmedlingen den nuvarande befattningen för handläggning av arbetsvårdsärenden i lönegrad Ce 16 vid arbetsförmedlingen i Västervik måtte utbytas mot assistentbefattning i lönegrad Ce 19, varigenom likställighet med motsvarande befattningar inom andra län uppnås.

Stockholm den 26 januari 1955

Eric W. Johansson
